

DOBOZI ESZTER

*Írisz**Annának és Gábornak*

„Velünk múlik a múlhatatlan, s visszavetül millió új alakban.”

(Csiki László: *Asszonyok, asszonyom...*)

*Villámfénynél tisztul ki így a látvány,
eszmélkedő fölszikrázó tüzén,
megvillanón a fém, mint láng, a hártján
imbolygó, szívig torlódó ütés –*

*a Tört, a Rész Egésszé visszazárva
teljes immár, mint fordított szülés,
s mikor föl-földereng az égi bárány,
eléd pereg, mi volt, ringó füzért*

*sorjáz sok gyöngyalak, kik egykor éltek –
ugyanegy az arc, az áll vonalában
összetéveszthetetlen ott az ív is – :*

*veszi milliókból színeit Írisz,
illatot, ízt, forma formát ha választ,
évezrek ím az „Egy”-ben visszatérnek.*

Tétova himnusz

*Ott, a barlangszerű, apró kápolnában,
hol lázas xéniák, fáradt margaréták
borgadnak csomókba, koszorúkba fojtva
mennyi kín, esettség száradoz a zölddel,
hány elveszett Ég s „Föld!”, hány kiapadt óbaj...*

[*Dobozsi Eszter versei*]

*Így kellene most bő, ábítat és ábránd
– mely csak úgy emészt, hogy mindig jobban táplál –,
töredelem – mellyel öreg kezek fonták
e vásott szálakat, e szikkadt színeket
régi kezek hozták... Úgy kellene most Ő,*

*ultramarin kékben köntösét terjesztő,
holdezüsttel áttört, óriás fejkendő;
oltóág két karja, búzaszem szemérme:
oltalom kellene, annyi, amennyit még
asszony sose termett fiúnak, se őznek.*

